

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

VIRGINIA KANTRA

Carolina tüdruk

Romaan perekonnasidemeist,
uutest algustest,
kogukonna jõust ja armastuse võimust...

Originaali tiitel:
Virginia Kantra
Carolina Girl
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või kasutatakse neid kirjanduslikult ja iga sarnasus tegelike inimeste, nii elavate kui surnutega, samuti äriettevõtete, sündmuste või kohtadega on kokkusattumus. Kirjastajal ei ole kontrolli autori või kolmanda osapoolse veebisaitide või nende sisu üle ja ta ei võta endale nende eest vastutust.

Tõlkinud Katrin Kasela
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2013 by Virginia Kantra. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E03408822
ISBN 978-9949-82-874-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Emadele ja tütardele,
eriti minu emale Phyllisele
ja mu tütrele Jeanile.
Te inspireerite mind.*

Üks

KOLMEKÜMNE NELJA AASTASELT oli Megan Fletcher otsustanud, et ei muutu oma ema sarnaseks.

Ta istus oma laua taga neljakümne seitsmendal korrusel ja pistis Louis Vuittoni käekoti parempoolsesse ülemisse sahtlisse. Kui välja arvata sissetulnud dokumentide kast, mis oli kuhjaga täis, oli läikiv lauapind peaaegu tühi: iga kaust oma kohal, sullepead samuti. Ta hõõrus hajameelselt üht näpujälge. Võib-olla oli ta pärinud Tess Fletcheri maniakaalse korraarmastuse, tunnistas Meg endale. Aga välismulje oli tähtis. Korras töölaud tõendas organiseeritud mõtlemist.

Meg asetas oma BlackBerry käeulatusse. Ta oli meelega jätnud päevakava päris tühjaks, et saaks tegelda tema äraoleku ajal kuhjunud arvukate ülesannetega.

Ka ema koostas nimekirju, kinnitas need külmiku külge või topis telefoni juurde. Aga kui ema päevad kulusid voodeid üles tehes ja küpsiseid valmistades, külaliste saabumise eel tube korda seades ja jooksvaid ülesandeid täites, juhatas Meg osakonda, kus töötas kolmkümmend inimest ja reklaamieelarve oli seitsekümmend neli miljonit dollarit.

Ta libistas Vera Wangi maonahksed kotsakingad jalast, liigutades vargsi laua all varbaid.

Oli hea olla tagasi.

Meg vaatas rahulolevalt oma valdusala: maitsekad kunstiteosed, mille oli valinud disainifirma, vahajate lehtedega toataimed, mida teenindajad kastsid ja vahetasid vajaduse järgi, killuke Manhattani siluetti, mis paistis kabineti aknast. Oma isiklikku nõupidamisruumi, kuhu pääses läbi klaasist lükanduste.

Tagasi postil. Tagasi juhtimas.

Kaks eelmist nädalat tundusid õudusunenäona.

Ta lülitas oma Keurigi ja sülearvuti korruga sisse, soovides vaadata viimast pressiteadet hangete kohta samal ajal, kui kohv tõmbab. Aga kui ta püüdis firma võrku sisse logida, ilmus ekraanile veateade. VALE PAROOL.

Megi suu läks mossi. Kogu nädalavahetuse kestel oli tema parool töötanud. Ka täna varahommikul, kui ta logis sisse vannitoas hambaid harjates. Ta tantsiskles jälle sõrmedega klahvidel. Sama tulemus. Ärritus lahvatas üle senise rahuloleva meeleolu. See veel puudus, et tema tagasituleku esimesel päeval hakkab süsteem jukerdama.

Ta tõstis telefoni. Tumm. Ei ole heaendeline päeva algus.

Meg tatsas paljajalu läbi kabineti ja pistis pea ukse vahelt välja.

„Kelly, kas sa helistaksid tehnikaosakonda? Mu arvuti ja telefon jupsivad.“

„Otsekohe,“ vastas sekretär reipalt. „Ja Stan helistas äsja. Ta tahab sinuga kokku saada.“

Stanley Parks, tegevdirektor, Megi ülemus.

„Mis kell?“ küsis Meg.

„Niipea kui oled vaba, ütles ta. Ta on praegu nõupidamisruumis. Tundus väga stressis olevat.“

Adrenaliin hoovas Megi verre, reageerides väljakutsele. Taevake, kuidas ta oma tööd armastas. Mingi kriis on algamas. Veel üks võimalus särada. See oligi see, mida ta tegi, mille nimel elas.

„Juba lähen,“ vastas ta rahulikult.

Täiskäik edasi. Meg pani kingad jalga ja sammus mööda koridori nagu sööduplaadile lähenev pesapallimängija, valmis hüilgavaks soorituseks. Oli hea tunne olla jälle mängus tagasi.

VALLANDATUD.

Meg vaatas taksoaknast nagu pimesi Manhattani möödalibisevasse halli segadikku, isiklikud asjad pappkastis tema kõrval istmel.

Oleme sunnitud su töölt vabastama, oli Stan öelnud talle silma vaatamata. Tuttavad võltsilt julgustavad sõnad prantsatasid tema pihta nagu kivid.

Varem kui tund aega tagasi, siis, kui ta enda võimuses oli veel kedagi tööle võtta või vallandada, enne kui ta saadeti majast välja ja jäeti kõnniteele nagu prügihunnik, oli ta ise samu sõnu kasutanud. *Koondame büroos üleliigseid ametikohti*, oli ta kirjutanud pressiteadetes. *Personaliosakond aitab teil oma elu uueks etapiks korraldusi teha*, oli ta sõbralikult öelnud, ulatades taskurätikarpi üle oma kirjutuslaua.

Ta oli alati tundnud uhkust, kui taktitundeliselt ja asjatundlikult ta niisugustes olukordades hakkama saab. *Ma saan aru, mida te tunnete*, oli ta vaikselt öelnud, tundes end ise kindlalt oma töökohal, oma töötulemuste ja nõudlikkusega.

Reetmine kõrvetas ta kõris nagu sapp. Ta ei saanud mitte millestki aru.

Sõnadel ei olnud tähtsust. Hääletoon ei muutnud midagi.

Ta oli minema visatud. Välja praagitud. Kirvega maha löödud.

Teda ajas oksele.

Homme koostab ta nimekirja. Teeb plaani edasiseks. Aga praegu tahtis ta varju roomata nagu haavatud loom, tõmbuda seinakapis kerra ja lutsida oma põlvi. Võib-olla hakkab ta seal kägaras, kasutamata golfikeppide ja unarusse jäänud tennisereketi kõrval, oma ülekeevates tunnetes selgust looma. Oma karjääri varemtes.

Ta oli töötanud Franklini kindlustusfirmas alates Harvardi lõpetamisest, valmistudes Columbia ülikooli magistrikraadi saamiseks õhtuti, tõsisis visalt aina kõrgematele ametipostidele, iga kraad, iga aruanne, iga edutamine oli nagu järgmine pulk tema eduredelil. *Ära vaata kunagi allapoole, ära vaata tagasi.*

Enne seda, kui ta täna sisenes nõupidamisruumi ja nägi Judi Greeni personaliosakonnast istumas kivise näoilmega Stani kõrval, ei aimanud Meg kunagi, et ka tema töökoht võib olla ohustatud.

Et teda peetakse asendatavaks. Inimeseks, kellest võib loobuda.

See Parnassuse omandamine raputas meid kõiki. Stan istus kortsus kulmul avatud kausta kohal. Sinu äraolekut organisatsioonile nii kriitilisel ajal... märgati.

Ebaõiglus rabas Megi nagu kõrvakiil. Ta nägu löi õhetama. *Stan, mu ema sattus autoõnnetusse. Ma helistasin sulle haiglast iga päev. Sa lubasid mul minna. Sa ütlesid, et kõik on korras.*

Ka Derek oli talle öelnud, et kõik on korras.

Derek. Takso lõhn ärritas Megi sõormeid. Ta magu põõritas.

Derek Chapman, firma pikk blond auahne finantsjuht, polnud ainult ümberkorralduste meeskonna liige. Ta oli mees, keda Meg armastas. Meg uskus teda, kui Derek ütles, et ühinemine Parnassusega on hea nii firmale kui ka neile endile. Suurem organisatsioon tähendas suuremat vastutust, rohkemaid võimalusi ja rohkem raha.

Mees kindlasti ei tea. Ta oleks seda takistanud.

Meg tõmbas keelega üle huulte, tundes mehe pärast südamevärinat ja hirmu. Kui Derek ei olnud informeeritute ringis... Mis siis, kui ka teda tabas see ootamatu ebameeldivusena?

Kuus aastat oli nende käekäik firmas olnud omavahel seotud. *Meist saab hea tiim*, oli mees talle öelnud, kui kutsus teda esimest korda kohtingule firma puhkekodus Arizonas.

Meg tundis end siis meelitatuna. Derek sobis ideaalselt tema uue eluga, ta oli intelligentne, auahne, karjäärile pühendunud.

Pärast linna naasmist sai neil tavaks veeta koos kolmapäeva ja laupäeva ööd. Derekile ei olnud Megil kunagi vaja otsida õigustusi, kui ta tööpäev kestis kaua või kui ta oli liiga väsinud, et seksida. Varsti olid tal mehe korteris hambahari, osa ruumi garderoobis, pesusahtel. Ta oli mõõtnud nende suhte edenemist samamoodi kui oma tõusu karjääriredelil. Kindlate ülespoole suunduvate astmete kaupa.

Kaks aastat pärast seda, kui Derek oli nimetatud finantsjuhiks, kolm kuud pärast Megi edutamist turunduse ja avalike suhete asepresidendiks, tegi Derek ettepaneku, et nad ostaksid ühise luksus-korteri.

Mida nad nüüd teevad, kui kaotavad mõlemad töökoha?

Megil oli vaja teada, et mehega on kõik hästi. Et nendega on kõik hästi. Ta sirutas instinktiivselt käe oma BlackBerry järele.

Seda ei olnud.

Ta jäi põrnitsema tühja taskut, oma rinnal avanevat põhjatut kuristikku. Tema elektrooniline nabanöör oli tema küljest eemaldatud koos firma sülearvuti ja krediitkaardiga, ametimärgi ja büroovõtmega. Ta pigistas tühja käe rusikasse.

„Viisteist dollarit ja seitsekümmend senti,“ ütles taksojuht.

Meg tõstis pilgu. Takso oli pargitud tema Central Park Westis asuva kodumaja diskreetse paekivifassaadi ette, juba varem seal seisnud auto kõrvale.

Ta otsis käekotist rahatähe – kahekümnese – ja pistis läbi plastvaheseinas oleva pilu. Peaaegu kolmkümmend protsenti jootraha. Nüüd, kui ta on töötu, on ta sunnitud kulutusi piirama, mõtles ta selle ajuosaga, mis veel funktsioneeris. Määrama kindlaks eelarve. Elama võimaluste piires.

Meg väljus taksost, lohistades pappkasti mööda istet. Kõik künagised töötamise, rügamise, vaevalise toimetulemise aastad hakkasid teda kummitama nagu rentslist tõusev lehk.

Ta hingas sügavalt sisse, soovides oma sisikonda vaigistada.

Ta ei olnud kindlasti rahast lage. Tema koondamispaketti kuulusid kuue kuu palk ja tervisekindlustus. Aga korteri sissemaks – investering tema ühisesse tulevikku Derekiga, ütles ta endale tookord –, neelas suurema osa tema sääste. Praeguses majandusolukorras ja oma kvalifikatsiooni tasandil võib ta tööd otsida terve aasta.

Uksehoidja astus kähku ligi, et võtta pappkast oma kätte.

Meg haaras kastist veel kõvemini kinni, seal oli ju kõik, mis talle jäi alles kaheteistkümnest tööaastast firmas: kaks raamitud diplomit ja perekonnafoto, meigiasjade karp ja kingapaar.

Tal ei olnud kabinetis Dereki pilti. Nende suhe ei olnud küll vastuolus firma eeskirjadega. Meg allus Stanile, mitte Derekile. Aga kuigi neid üldiselt teati kui paari, ei pidanud Derek õigeks seda töö juures avalikult demonstreerida.

„Ma saan hakkama, tänan, Luis.“

Uksehoidja ilme läks tusaseks. Ta oli tugev hallinevate juustega mees kuuekümnendates eluaastates, vöökohast ümarik nagu viskitünn. Luis oli majaga kauem seotud kui Meg. Ta pidi leppima vihma ja ebaviisakate elanikega, aga tal oli kindel töökoht. „Lubage, et ma aitan teid kuni korterini.“

Meg sundis oma tuimad huuled vägisi naeratama. „Ei, ei, mul pole abi vaja.“

Uksehoidja soojad pruunid silmad tõmbusid murelikult kissi. „Kas olete kindel? Ärge pahandage, aga te näete halb välja.“

Mõne teise elaniku puhul oleks selline märkus võinud talle pahandusi põhjustada. Aga Luis teadis, et Meg töötas kolledži ajal ettekandjana ja tualette puhastava koristajana.

Sul ei ole vaja jagada uksehoidjaga kõiki oma elu üksikasju, oli Derek teda noominud.

Kuid Luisil oli Afganistanis pojapoeg ja Megil vend. See lõi nende vahele sideme.

Meg avas suu ja tajus kohkunult, et kurk on pisaraist krampis.

„Kas olete haige?“ küsis Luis. „Kas te seepärast tulite nii vara koju?“

„Jah.“ Häbi pani ta näost punetama nagu palavik. Aga mida muud saab ta öelda? Oh taevas, mida ta kodustele ütleb? „Jah, ma pidin... töölt ära tulema.“

„Kutsun teile lifti,“ ütles Luis.

Meg oli liiga väsinud, et vastu vaielda. Ta järgnes uksehoidjale piki koridori liftide juurde.